

20/10

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 25 juni 2020 door A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen drs. B, hierna te noemen verweerder, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in het NIP-register psycholoog NIP.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift d.d. 25 juni 2020;
- het verweerschrift met bijlagen binnengekomen op 28 september 2020;
- de ter zitting door klaagster overgelegde stukken bestaande uit de brief van verweerder aan de ex-partner van 6 december 2019, alsmede de mails van 9 oktober 2019 en 2 maart 2020 van klaagster aan verweerder en de mail van 3 maart 2020 van verweerder aan klaagster.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 13 januari 2021, waarbij klaagster en verweerder aanwezig waren. Verweerder werd bijgestaan door mr. P.H.N. Keuning, werkzaam bij DAS.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan:

- a. Klaagster had een relatie met X (hierna te noemen de ex-partner). Zij hebben samen een zontje.
- b. Verweerder is werkzaam in een praktijk waarin hij therapie, coaching, relatietherapie, EMDR, brainspotting en advies biedt aan met name volwassenen.
- c. Nadat de ex-partner telefonisch een afspraak had gemaakt, heeft op 30 september 2019 een intakegesprek plaatsgevonden tussen de ex-partner, klaagster en verweerder. Doel was de communicatie tussen de partners te verbeteren. Dit gesprek is goed verlopen.
- d. Uit e-mailcommunicatie tussen klaagster en verweerder blijkt dat zij op een vraag van verweerder er op 14 oktober 2019 mee heeft ingestemd dat de gesprekken in het kader van relatiecoaching via een zakelijke factuur op naam van (het bedrijf van) de ex-partner werden geboekt.
- e. Op 28 oktober 2019 heeft een tweede gesprek plaatsgevonden tussen verweerder en beide partners. Dit gesprek is goed verlopen ondanks dat het toen slecht ging in de relatie.
- f. In de week na dit gesprek heeft klaagster aangifte gedaan van mishandeling tegen de ex-partner en heeft de relatie verbroken.
- g. Op 26 november 2019 was het derde gesprek gepland. Alleen de ex-partner is naar dit gesprek gekomen. Klaagster is - zonder bericht - niet verschenen. In dit gesprek tussen verweerder en de ex-partner is de escalatie in de relatie aan de orde geweest en de juridische procedure.
- h. Op 27 november 2019 heeft de ex-partner verweerder verzocht om het dossier.
- i. Verweerder heeft de ex-partner bij brief van 6 december 2019 informatie uit het dossier verstrekt (bestaande uit een verslag van de gezamenlijke gesprekken en een verslag van het individuele gesprek met hem van 26 november 2019) en heeft hem hierbij het volgende geadviseerd:
(. ..)

"Het dossier staat op jouw naam als dossier voor coaching, zoals ook met je partner erbij afgesproken, en je hebt ten allen tijde het recht je dossier in te zien om op te vragen. Omdat de inhoud voor een belangrijk deel jou en je partner samen betreft, zou het voor haar plek in dit traject het beste zijn als ze ervan weet dat je dit opgevraagd hebt."

Klaagster heeft deze brief ter zitting overgelegd.

- j. De ex-partner heeft bij de rechtbank een verzoekschrift ingediend onder meer voor vervangende toestemming voor de erkenning van het zoontje, een omgangsregeling en ouderlijk gezag. Bij het verzoekschrift heeft de ex-partner de brief van 6 december 2019 van verweerder gevoegd waardoor deze eveneens bekend is geworden aan klaagster.
- k. Op 19 december 2019 heeft het laatste gesprek plaatsgevonden tussen verweerder en de ex-partner.
- l. Op 2 maart 2020 heeft klaagster verweerder verzocht om toezending van het dossier van de relatietherapie. Verweerder heeft hierop op 3 maart 2020 het volgende geantwoord:
'Het opvragen van een dossier is een basaal recht van de client en als zodanig ben ik gewend dat in te willigen. In dit geval ligt dat echter anders. De reden is dat jullie in ons eerste gesprek samen expliciet de keuze hebben gemaakt om de consulten onder te brengen in een coachingstraject met de facturen gericht aan X's bedrijf. Ik ben daarom van mening dat ik het dossier niet zonder meer aan jou ter beschikking mag stellen.'
- m. Verweerder en klaagster hebben beiden de verslagen van de gezamenlijke gesprekken in deze procedure overgelegd. Boven deze verslagen staat weergegeven dat sprake was van *"individuele coaching dubbelconsult"*.
Bij het gesprek van 30 september 2019 staat vermeld:
"Facturen graag als coaching op bedrijf (naam bedrijf ex-partner)"
Deze verslagen worden als hier herhaald en ingelast beschouwd.

III Het standpunt van klaagster en de klacht

Klaagster heeft ter zitting opgemerkt dat haar eerdere twijfel over de echtheid en volledigheid van het door verweerder aan de ex-partner verstrekte dossier is weggenomen.

De klacht houdt daarom thans nog in, zakelijk en kort weergegeven, dat verweerder in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld omdat hij de ex-partner wél een afschrift van het dossier heeft verstrekt maar klaagster niet.

Klaagster stelt hiertoe dat zij het niet eens is met de door verweerder genoemde reden haar het dossier niet toe te sturen. Dat de kosten van de gesprekken op het bedrijf van de ex-partner werden geboekt is niet relevant.

De werkwijze van verweerder is niet transparant geweest en verweerder heeft hiermee volgens klaagster de kant van de ex-partner gekozen. De ex-partner heeft volgens klaagster namelijk slechts het dossier bij verweerder opgevraagd om klaagster in de juridische procedures betreffende hun zoontje af te kunnen schilderen als psychisch instabiel.

IV Het standpunt van verweerder

Verweerder heeft verklaard dat sprake was van relatiecoaching en dat het beter was geweest indien hij klaagster om toestemming had gevraagd voordat hij aan de ex-partner een afschrift van het gezamenlijke dossier verstrekte. Verweerder zegt dat hij hierin te naïef is geweest, maar anderzijds dat het niet zijn intentie was de ex-partner te bevoordelen en ook aan de belangen van klaagster heeft gedacht door in het dossier de informatie "zeer sec" op te schrijven.

Verweerder is als masterpsycholoog werkzaam in een solo-praktijk en heeft geen structurele contacten in het kader van intervisie met collega-psychologen. Wel overlegt hij met huisartsen en heeft hij maandelijks supervisie in het kader van brainspotting.

V De overwegingen van het College

V.1. In een situatie van relatiecoaching gaat de psycholoog een professionele relatie aan met twee partners die een gezamenlijke hulpvraag hebben.

Daarbij zijn zowel klaagster als de ex-partner cliënt geworden van verweerder.

Beide partners hebben dan ook recht op inzage in en afschrift van het dossier. Er doet zich hier geen probleem voor met betrekking tot de vertrouwelijkheid, nu de gesprekken met de partners tegelijkertijd samen in dezelfde ruimte door de psycholoog zijn gevoerd. Verweerder hoefde dan ook voor afgifte van het dossier aan de ex-partner geen toestemming te vragen aan klaagster.

Wel is het verstandig dat de psycholoog indien hij de ex-partner het dossier verstrekt, dit ook meteen aan klaagster stuurt om verrassingen te voorkomen. De psycholoog heeft immers in dit geval een meervoudige cliëntrelatie (zowel met klaagster als de ex-partner) en daarmee een meervoudige loyaliteit. Dit klemt temeer omdat verweerder ter zitting heeft verklaard dat hij tijdens het gesprek op 26 november 2019 al wel dacht dat de ex-partner het dossier zou overleggen in de procedure tegen klaagster. Hij kon er dan ook van uitgaan dat aan zijn oproep aan de ex-partner om klaagster te laten weten dat het dossier was opgevraagd zeer waarschijnlijk geen gehoor zou worden gegeven.

Op deze wijze had verweerder de autonomie en de zelfbeschikking van klaagster, zoals genoemd in artikel 59 van de Beroepscode, meer gerespecteerd en had hij zelf niet de indruk gewekt bij klaagster dat hij niet onafhankelijk en niet objectief optrad (artikel 41 van de Beroepscode).

V.2. Het College is daarnaast van oordeel dat verweerder zich in maart 2020 er niet op heeft kunnen beroepen dat (het bedrijf van) de ex-partner de kosten voor de relatiecoaching betaalde, en dat dit afgifte van het dossier aan klaagster in de weg stond. Dit is een oneigenlijk argument. Wie de kosten voor de coaching betaalt, is niet van belang. Ook klaagster was cliënte van verweerder en had (tegelijkertijd met de ex-partner) recht op afgifte van het dossier, ook al betaalde zij de kosten voor de relatiecoaching niet.

V.3. Het College is daarnaast van oordeel dat verweerder niet juist heeft gehandeld door (zonder door te vragen) de kosten voor relatiecoaching op verzoek van de ex-partner op te nemen in een zakelijke factuur die op naam staat van het bedrijf van de ex-partner. Kosten voor relatiecoaching zijn uit de aard der zaak geen zakelijke kosten, ook al heeft klaagster, zoals verweerder heeft aangevoerd, vroeger voor de ex-partner gewerkt. Verweerder is te gemakkelijk meegegaan in de (kennelijk fiscaal gedreven) wensen van de ex-partner op dit vlak.

Verweerder heeft hiermee artikel 99 van de Beroepscode overtreden. Hij is niet op de hoogte van de wettelijke bepalingen in het werkveld hieromtrent en heeft hier niet naar gehandeld.

V.4. Ten slotte is het College van oordeel dat verweerder artikel 98 van de Beroepscode heeft geschonden. Verweerder heeft ter zitting aangevoerd dat hij in de coaching te naïef is geweest, de scherpte niet heeft gehad en de escalatie tussen de ex-partners niet heeft voorzien. Met “de kennis van nu” zou hij zaken anders aanpakken.

Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van het College dat verweerder onvoldoende kritisch nadenkt over zijn beroepsmatig handelen en over de persoonlijke waarden en motieven die daarbij een rol spelen. Intervisie waar aan de hand van casuïstiek met regelmaat wordt gereflecteerd op hetgeen zich in zijn praktijk voordoet, kan verweerder helpen en dient hij voor zichzelf te organiseren zodat hij zich als professional kan ontwikkelen. Dit is temeer belangrijk omdat verweerder ter zitting heeft verklaard dat hij niet samenwerkt met andere psychologen en omdat hij een veelheid aan vormen van coaching en therapie (waaronder EMDR) aanbiedt.

Dat verweerder maandelijks supervisie volgt in het kader van brainspotting doet aan het voorgaande niet af. Dit betreft immers slechts een klein deel van de door hem geboden hulp.

Het College komt tot de slotsom dat de klacht gegrond is.

Het College acht, gelet op de ernst van de normschendingen, de maatregel van berisping passend. Hierbij heeft tevens meegespeeld dat verweerder, werkzaam in een solopraktijk, niet over een gestructureerde vorm van beroepsmatige reflectie met collega-psychologen beschikt.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht gegrond;
- berispt verweerder.

Aldus gewezen op 13 januari 2021

door:

mr. P.B. Martens, voorzitter,
mr. E.A.M. Driessen, secretaris,
prof. dr. P.T. Cohen-Kettenis,
dr. ing. J.A. Damen,
drs. A.C. van der Horst,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

w.g. P.B. Martens